

gjeringsens Gaand, der netop er givet den for at afhjælpe de Banskkeligheder, der vare skabte ved, at man havde fortolket Lovene saa strengt, at selve Regjeringen begyndte at erkjende, at man var gaaet noget strengt tilværks, idet der nemlig gjentagne Gange er stillet Summer til Regjeringens Raadighed, hvis Bestemmelse var at udjævne de Ulemper, der eksisterede af denne Art, og den simpleste og naturligeste Veie med Hensyn til det her foreliggende Tilfælde er vistnok at ordne Forholdet saaledes, som det efter Lovens milde Fortolkning maa ordnes, ved nemlig under Form af velvillige Tillæg at give en netop saa stor Forøgelse, at den mulig stedfindende Ubillighed maa ansees at være udjævnet. Paa denne Maade kommer man til Maalet, uden at komme i Modsigelse med sig selv; man bortvisker ikke den mellem-liggende Fortid, og man modsætter sig heller ikke en gjentagen Begjering fra os, der, naar vi fremkomme med en Begjering i en Sag af denne Art, maae ansees for at være de meest kompetente, da vi dog repræsenterer de Betalende. Naar man siger: ja, men naar der næste Gang foreligger et Tilfælde af samme Art som det, der nu foreligger, hvad saa? Vil det saa ikke medføre, at det, der nu skeer, vil blive Reglen? Saa siger jeg: vil man ikke have det til en Regel, hvad der bliver gjort nu, saa maa man komme frem med Bestem-melser for Krigsreservesystemet, saaledes at Enhver, hvis Tjeneste der bliver benyttet, veed, hvad han har at rette sig efter; saa maa man tage saadanne Forholdsregler, at Tvivlsmaal ikke kan opstaae, og at der ikke som her kan fremstaae Klager, som jeg for min Part — og jeg har dog havt Anledning til at sætte mig en heel Deel ind i dette Spørgsmaal — aldrig har kunnet møde med noget andet Svar, end at de Paagjældende lide en sfrigende Uretfærdighed. Det er min fulde Overbeviisning, at det ikke er af ond Villie, men af Mangel paa rigtig Opfattelse af Forholdene, at her er begaaet en sfrigende Uretfærdighed og en uødvendig Uretfærdighed. Jeg kan derfor kun foreslaae de ærede Ministre at tage denne Sag under fornyet Overveielse og finde et Middel, hvorved de kunne sydestigjøre Kravet uden i mindste Maade at lægge nogen Last,

om man saa vil, paa, hvad der hidtilbogs er skeet. Jeg skal tilføie den Erkjendelse fra min Side, at den Regjering, som handler strengt, og som er tilbageholdende i at udgive af Statens Midler, har en Fortjeneste, som man ikke noksom kan paassjønne, og derfor skulde det gjøre mig ondt, om et eneste Ord af det, jeg her har sagt, skulde betragtes som en Stygge, jeg fastede paa dem, der havde handlet med denne Strengthed. Det har kun været min Hensigt, at give en Opfordring til at komme ud af en Banskkelighed paa en for Staten ærefuld Maade.

Finansministeren: Den første Pligt, der paahviler Regjeringen med Hensyn til Lovenes Anvendelse, er at sørge for, at de samvittighedsfuldt fortolkes, og, selv om der kunde fremtræde mangfoldige Tilfælde, i hvilke en samvittighedsfuld Fortolkning af Lovene foranledigede Ubillighed, anseer jeg dog ikke Regjeringen bemyndiget til paa nogen Maade at bøie Lovene efter det Hensyn, der herved kunde komme til at gjøre sig gjældende. Naar jeg anvender dette paa hvad der af den sidste ærede Rigsdagsmand blev udtalt, saa skal jeg, idet jeg ganske tiltræder, hvad der af ham er yttret om det for Mangfoldige Ubillige og Gaarde i at anvende Pensionslovens strenge Regler paa et Forhold, for hvilket de aldeles ikke vare beregnede, dog udtrykkelig fremhæve, at der ikke kan tænkes nogen Afhjælpling af de derved fremstaaede Ubilligheder ved en nok saa velvillig Fortolkning af Pensionsloven; men at den eneste Veie, paa hvilken de kunne afhjælpes og afhjælpes saaledes, som de bør afhjælpes, vil være ved en ny Lov. Der maa gives en egen Lov, som fastsætter almindelige Regler for Behandlingen af de Tilfælde, der her ere bragte paa Tale. Den Bemyndigelse, der af det høitærede Thing og Rigsdagen i det Hele i sin Tid er indrømmet Regjeringen ved Finansloven, kan kun paa en høist usuldstændig Maade afhjælpe de Savn, der hidtil have gjort sig gjældende i den antydede Retning. Jeg betvivler ikke, at det vil lykkes Krigsministeren i denne Henseende at faae et Lovforslag frem, til hvilket Finansministeriet ikke vil have nogen Betænkelig-